

Chương 20

Đoạn Đầu Nhân Tái Xuất

Song Nhận thấy hai cô gái tuyệt đẹp xuất hiện kẻ trước người sau, nhưng lại quen nhau, nên đứng nhìn.

Cô gái áo vàng là Lư Hoàng Yến nheo mắt nhìn Song Nhận, nói:

- Rất tốt đôi! Trước đây năm năm, ta có nghe nói đến Song Nhận là đôi uyên ương diễm phúc nhất trên đời, như chim liền cánh, giờ đây ta mới thấy. Nhưng ngày nay gặp bản cô nương thì chắc diễm phúc ấy không còn nữa.

Hồng Nhận quát mắt nhìn Lư Hoàng Yến, hét:

- Ranh con! Đừng tự phụ buông những lời vô lễ. Người nói thêm một tiếng nào ta sẽ kết thúc mạng sống của người lập tức.

Xuân Chờ xen vào hỏi:

- Lư cô nương! Hai người này là bạn hay tình nhân ?

Lư Hoàng Yến liếc xéo Thanh Nhận một cái, đáp lời Xuân Chờ:

- Họ là đôi uyên ương đây chứ!

- Diễm phúc thật!

- Nhưng hôm nay họ gặp chúng ta thì đâu còn diễm phúc nữa, mà sẽ thành “nhận lạc bầy” rồi.

Thanh Nhận hét lớn:

- Hai đứa con nít phách lối. Các người không tự lượng sức mình. Các người không nghe uy danh của Song Nhận trước đây năm năm sao ?

Lư Hoàng Yến nói:

- Đó là chuyện tróc đây năm năm. Bây giờ đâu còn nữa.

Hồng Nhận xen vào:

- Ta se cho người thấy cái uy danh ấy.

Vừa dứt lời, Hồng Nhận phóng người tới nhanh như mũi tên, đôi tay ngọc phát ngang, diễm nhẹ vào ngực Lư Hoàng Yến.

Lư Hoàng Yên thấy luồng chỉ lực xé gió ve ve, biết công lực của Hồng Nhạn không phải tầm thường, liền dùng thuật kinh thân tránh qua một bên, cười ha hả:

- Đùng có nóng tính! Muốn trở thành đôi chim gãy cánh ư ?

Trong lúc đó Thanh Nhạn cũng xuất thủ nhanh như chớp, dùng chiêu Cầm Nã phóng tới chộp vào vai Xuân Chờ.

Xuân Chờ hét lên một tiếng lãnh lót, uốn mình ra đằng sau tránh được cái chộp của Thanh Nhạn, nhưng mồ hôi ướt áo.

Lư Hoàng Yên nói với Xuân Chờ:

- Xuân cô nương hãy cẩn thận. Đôi Song Nhạn này không phải tầm thường.

Sư Lôi nói vừa dứt, nàng đã vận công vào song chưởng tung ra một luồng khói vàng, gió lộng ào ào đánh tống vào Song Nhạn, thật là một môn võ công đặc dị.

Song Nhạn đã từng ngang dọc giang hồ, nhưng chưa từng thấy một cô gái mới bao nhiêu cái xuân mà đã đạt được một kỳ công như vậy.

Hai người liên thủ hợp công tung ra một chưởng đối địch.

Bùng!....

Với thể hợp công của đôi Song Nhạn, Lư Hoàng Yên tuy có võ công cao siêu, nhưng nội lực còn non kém, làm sao chịu đựng được, nàng lão đảo thối lui hai trượng, mặt tái nhợt. Còn đôi Song Nhạn thối lui ba bước.

Xuân Chờ thất kinh kêu to:

- Lư Cô nương!

Giữa lúc đó, Song Nhạn đã hùng hổ bước tới từng bước vung tay toan kết liễu sanh mạng của Lư Hoàng Yên.

Xuân Chờ thấy tánh mạng của Lư Hoàng Yên lâm nguy, vội lót mình tới cản đôi Song Nhạn lại, và nói:

- Các ngươi bước thêm một bước nữa, ta không dung mạng các ngươi đâu.

Song Nhạn cười mai mỉa, hỏi:

- Các ngươi còn phách lối nữa ư ? Nó là gì với ngươi ?

Xuân Chờ “hừ” một tiếng, đáp:

- Ta với Lư cô nương chỉ là bạn.
- Bạn ?
- Phải!
- Thế thì ta hoá kiếp cả hai xuống suối vàng cho có bạn.

Dứt lời, Song Nhạn tung song chưởng bura xéo vào ngực Xuân Chờ với một khí thế vô cùng dũng mãnh.

Xuân Chờ thấy luồng chưởng phong quái ác không dám chống đỡ, vội nhảy trái sang một bên tránh né, đồng thời xuất thủ phải công định cầm chân đôi Song Nhạn không cho tiến tới gần Lư Hoàng Yến, để nàng có đủ thời gian khôi phục công lực.

Bỗng từ xa có một tiếng hét như xé không gian, mọi người đều dừng tay lại, thì thấy một bóng đen từ xa phóng vút tới nhanh như mũi tên.

Xuân Chờ nhìn thấy reo lên:

- A! Đoạn Đầu Nhân!

Đúng vậy, bóng đen vừa xuất hiện chính là Đoạn Đầu Nhân.

Sự xuất hiện của Đoạn Đầu Nhân làm cho chiến trường đổi khác.

Song Nhạn đưa mắt nhìn nhau ngậm bảo đề phòng.

Đoạn Đầu Nhân trông thấy Lư Hoàng Yến đang ngồi chữa thương, bao nhiêu căm giận đổ dồn vào đầu Song Nhạn. Hấn rít lên một tiếng, đôi chân di động đến trước mặt Song Nhạn, và cất giọng trầm trầm:

- Các ngươi là ai ?

Song Nhạn hỏi lại:

- Ngươi là ai ?

Đoạn Đầu Nhân cười khẩy:

- Ta là Tử thần đến bắt hồn ngươi đây.

Song Nhạn đứng sát vào nhau, trừng mắt nói:

- Ta sợ ngươi không làm được!

Đoạn Đầu Nhân rít lên một tiếng vừa vung tay lên thì một luồng gió mạnh như đồ núi lấp sông xoắn vào Song Nhạn, ép Song Nhạn lùi lại năm bước.

Đoạn Đầu Nhân cười ha hả:

- Ha...! Ha...! Ha....

Cùng với tiếng cười, Đoạn Đầu Nhân từ từ bước tới, đánh tiếp hai chiêu một lúc, khí thế ác hiểm vô cùng.

Song Nhạn biến sắc, vội liên thủ hợp công.

Bùng!....

Cát bụi tung lên nghệt trời, xoáy tròn như cơn gió lốc. Đoạn Đầu Nhân chỉ đứng yên một chỗ, còn Song Nhạn lão đảo lùi ra sau một trượng mới đứng vững.

Tiếng cười của Đoạn Đầu Nhân nổi lên như tiếng sắt chạm vào nhau:

- Các ngươi phải chết!

Tiếng nói cũng như giọng của tử thần kèm theo hai luồng chỉ lực tung ra.

Bỗng một tiếng rú vang cả núi rừng, tiếp theo có tiếng “bộp! bộp” như tiếng gậy sắt động xuống đất làm cho mọi người đều ngơ ngác. Đoạn Đầu Nhân vội thu chưởng lại, nhìn về phía phát ra tiếng rú.

Xuân Chờ nói lớn:

- Diên ác Sát!

Thực vậy, lão già diên ấy đi ngược đầu xuống đất, hai chân chống ngược lên trời, phi vút tới như vệt khói.

Vừa đến nơi, Diên ác Sát thấy mọi người đang giao đấu, lão cười lên một tràng dài. Tiếng cười xé cả man tai, làm cho ai nấy muốn diên đầu lên.

Lão trừng mắt quét qua một vòng như một hung thần, rồi lão ngồi xuống đất chống hai tay, ngẩng đầu lên kêu lớn:

- Ngoạp! Ngoạp! Ngoạp....

Chiến trường như nghệt thở, bầu không khí yên lặng đến nỗi có thể nghe được một tiếng lá rơi.

Bỗng từ xa có tiếng hét lớn:

- Hãy tránh ra!

Cùng với tiếng hét ấy, một bóng người đáp xuống giữa chiến trường.

Song Nhạn reo to:

- Tham kiến chủ nhân.

Phải! Người mới đến sau chính là Lâm Viết Hùng.

Trừ Diên ác Sát đôi mắt đỏ ngầu bò giữa đất, còn bao nhiêu người đều đổ dồn vào Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng quay sang Song Nhạn nói:

- Tại sao các người lại có mặt nơi này ?

Song Nhạn đáp:

- Chúng tôi vừa tới đây thì gặp cừu địch.

- Cừu địch là ai ?

Song Nhạn đưa tay chỉ Đoạn Đầu Nhân và Xuân Chờ.

Lâm Viết Hùng “hừ” một tiếng, nói:

- Hãy đi mau! Lo nhiệm vụ!

Song Nhạn không dám cãi lời, cúi chào Lâm Viết Hùng rồi phóng mình biến mất.

Diên ác Sát thấy hai bóng người bỏ đi, rú lên một tiếng, quay đầu về phía Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng đã biết công phu lợi hại của Hà Mô Công nên không dám khinh thường vội dồn hết nội lực vào đơn điền thủ thế.

Tức thì Diên ác Sát “ngoạp, ngoạp” mấy tiếng phóng tới.

Thật là một môn võ công quái gỡ. Nếu Lâm Viết Hùng cha nghiên cứu Bí Kiếp Kinh Thư thì không thể nào hiểu nổi cái sức mạnh phát ra phi thường trong chiêu pháp này.

Trước đây, Diên ác Sát đã một lần dùng Hà Mô Công đánh chàng mất hết công lực, nay chàng muốn trả thù cái nhục ấy, nên chàng đã đuổi theo Diên ác Sát từ bảy dãy núi mới theo kịp. Nhưng giờ đây trước mặt Xuân Chờ, chàng biết

Điên ác Sát là sthúc của nàng, mà nàng là người yêu của chàng thì làm sao chàng ra tay báo thù được.

Nhưng Diên ác Sát đã hờm sẵn Hà Mô Công trước mặt chàng như một cây cung giương sẵn, chờ buông tên, thì làm sao chàng còn có thể né tránh đi đâu được.

Nếu biết gặp hoàn cảnh này chàng không đuổi theo lão già điên này làm chi.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì Diên ác Sát đôi mắt đỏ ngầu phát ra hai tia lửa, búng hai chân sau nhảy bắn tới, gió lộng ào ào làm rung chuyển cả cây cối xung quanh.

Lâm Viết Hùng vội phát tay một cái, xuất toàn lực trong pho Phản Xua. Thần Công chống lại.

Bùng!....

Luồng chưởng phong của Diên ác Sát bắn ra bị Phản Xua. Thần Công ngăn đón, dội ngược trở về tung Diên ác Sát bật ngã ra, hai chân hai tay đưa lên trời chơi với.

Tuy nhiên, công lực của Diên ác Sát quả phi thường, lão lộn ngược lại, tiếp tục “ngoạp, ngoạp” mấy tiếng rồi lại ngóc đầu lên phóng tới, nhưng đôi mép lão rỉ ra hai vệt máu tu ơi.

Lâm Viết Hùng tuy dùng Phản Xua. Thần Công chống lại Hà Mô Công song chàng chỉ dùng có bảy phần công lực nên tay chân đau buốt. Chàng thấy nếu còn nhân nhượng nữa e khó thắng.

Bồng Xuân Chờ hét lên:

- Lâm ca! Hãy dừng tay!

Vừa nói, nàng vừa phóng mình đến, đánh tạt vào người Lâm Viết Hùng vì nàng sợ Lâm Viết Hùng làm hại đến sanh mạng sư thúc nàng.

Lâm Viết Hùng đang vận công đối phó với Diên ác Sát bị chưởng phong của Xuân Chờ đánh bất ngờ mà chàng không có ý đề phòng nên chàng bị thổi lui ra xa ba bước.

May thay! Lão già Diên ác Sát không thừa thế phản công. Nếu lúc ấy lão đánh Hà Mô Công ra thì Lâm Viết Hùng mất mạng như chơi. May chàng hoá giải nội lực Phản Xua. trước chưởng phong của Xuân Chờ để khỏi làm hại đến sinh mạng nàng.

Tuy nhiên, Xuân Chờ đâu hiểu rõ tình cảm và lòng hy sinh của chàng đối với nàng.

Diên ác Sát bỗng rú lên một tiếng, chống ngược đầu xuống đất lao vút vào rừng mất dạng.

Bấy giờ bầu không khí chiến trường mới lắng dịu.

Lâm Viết Hùng hỏi Xuân Chờ:

- Xuân cô nương! Tại sao cô nương lại... Xuân Chờ ngắt lời:
- Lâm ca là đồ đệ của Quý Tháp ?
- Phải! Tại sao cô nương biết ?
- Lâm ca làm sao dẫu được tôi.
- Không phải đâu, nhưng cha cần cho cô nương biết.

Xuân Chờ cười mỉa mai:

- Lâm ca biết Quý Tháp là gì với gia phụ tôi không?
- Là gì ?
- Kẻ thù!
- Kẻ thù ?
- Đúng vậy! Chính Quý Tháp đã cướp đoạt ngôi cổ tháp của gia phụ tôi, và đánh đuổi gia phụ tôi. Điều ấy không thể bỏ qua được.

- Nhưng... - Không! Tôi là con của người xây ngôi cổ tháp ấy phải trả thù kẻ chiếm đoạt để lấy lại. Còn Lâm ca là đồ đệ của kẻ gia thù, từ nay tôi và Lâm ca là hai kẻ đối nghịch.

Lâm Viết Hùng chua chát:

- Xuân cô nương.
- Sao ?
- Tôi không muốn Xuân cô nương xem việc đó là cừu hận!

Xuân Chờ mỉa mai:

- Lâm ca có thể không thù oán với người đã làm hại gia phụ mình không?

Câu hỏi ấy làm cho Lâm Viết Hùng nghẹn ngào, không nói được đứng nhìn Xuân Chờ trên trời.

Lư Hoàng Yên ghé sát vào mặt Đoạn Đầu Nhân tỏ vẻ:

- Em chỉ bị thương nhẹ thôi! Em chỉ cần điều dưỡng ít lâu là khỏi ngay.

Đoạn Đầu Nhân nói:

- Lư Hoàng Yên! Anh sẽ đưa em đến một nơi vắng vẻ săn sóc cho em.

Lư Hoàng Yên đưa mắt nhìn Đoạn Đầu Nhân bằng một cái nhìn đầy âu yếm, không trả lời.

Lâm Viết Hùng gọi:

- Đoạn Đầu Nhân!

Đoạn Đầu Nhân quay lại hỏi:

- Lâm ca muốn nói gì ?

- Tại sao các người lại coi ta như thù địch ?

Đoạn Đầu Nhân cười hì hì:

- Tại vì Lâm ca là đệ tử của Quỷ Tháp Chủ Nhân.

Lâm Viết Hùng hét lên:

- Các người làm rồi.

Đoạn Đầu Nhân quắc mắt nhìn chàng:

- Sao ? Lâm ca bảo là Lâm ca không phải là đệ tử của Quỷ Tháp ?

- Ta là đệ tử của Quỷ Tháp, nhưng Quỷ Tháp không phải kẻ gia cừ.

Đoạn Đầu Nhân cười hì hì:

- Chúng ta là tình huynh đệ, chúng ta không để cho tình huynh đệ phai nhạt.

Nhưng chúng ta cùng mang một mối gia cừ, chúng ta cũng không vì tình huynh đệ mà quên mối gia cừ được.

Lâm Viết Hùng thở dài ngao ngán, hỏi:

- Còn Xuân Chờ cô nương tại sao lại quen biết với đệ đệ ?

- Chỉ vì nàng và tiểu đệ cùng chung một kẻ thù là Quỷ Tháp Chủ Nhân. Khi hai người cùng chung một kẻ thù thì dễ gần gũi nhau. Đó là chuyện tất nhiên.

Lâm Viết Hùng thở dài:

- Trời!

Xuân Chờ gọi Đoạn Đầu Nhân nói:

- Đệ đệ! Thôi chúng ta đi là vừa.

Đoạn Đầu Nhân nói:

- Xin tỷ tỷ đi trước, tôi bồng Lu Hoàng Yến đi theo ngay.

Xuân Chờ lắc mình một cái phóng mình vào rừng. Đoạn Đầu Nhân bế xốc LHoàng Yến vào lòng dùng thuật kinh công theo sát nàng.

Chỉ phút chốc, bóng ba người chỉ còn lại như ba cái chấm nhỏ.

Lâm Viết Hùng đứng một mình nhìn theo, cảm thấy trợ trợ hơn bao giờ hết.

Chỉ vì một sự hiểu lầm, một sự trái ngang mà em chàng, người yêu chàng đã xa lánh chàng. Chàng phải làm sao để nối kết lại tình ruột thịt với Đoạn Đầu Nhân, tình yêu đối với Xuân Chờ.

Còn Lý Hương Xưa, người đã cùng chàng gặp gỡ và theo đuổi một mục đích với chàng thì hiện giờ có phải bị bộ U Vương Quỷ Điện bắt giữ không?

U Vương Quỷ Điện là nguồn gốc phát sinh ra thù hận và mọi chuyện tan nát lòng chàng hiện nay, chàng phải đến đó, không thể nào chậm trễ được.

Đôi mắt chàng đỏ rực lên, chàng phóng mình chạy như bay biến, nhưng chàng không rõ phải đi về đâu, vì U Vương Quỷ Điện là một nơi thần bí mà giang hồ cha thể tìm ra, chỉ thấy những môn đồ của tổ chức ấy xuất hiện khắp nơi truy sát môn đồ các môn phái khác và thi hành những âm mưu khủng khiếp mà thôi.

Bây giờ Lâm Viết Hùng như kẻ thất tình, chàng chạy đi, đi mãi, và không biết đi về đâu. Chàng chạy đến nổi bỏ ăn bỏ ngủ, hết vùng núi này đến vùng núi khác. Chàng hình dung U Vương Quỷ Điện là một cơ quan ngầm trong lòng núi. Chàng tưởng tượng Đế Quân Quỷ Điện là một tên sát nhân mặt mày đáng ác. Chàng liên tưởng tới gã áo xanh mà chàng và Lý Hương Xưa đã gặp một lần nơi Bá Hoa trang. Hẳn có phải là Đế Quân Quỷ Điện không mà công lực phi

thường như vậy. Lúc đó hắn chỉ dùng có nửa chiêu mà đánh chàng văng bổng ra khỏi vách tường cao.

Chàng lẩm bẩm:

- Ô! Với một người có một công lực như vậy nếu không phải là Đé Quân Quỷ Điện tất cũng là một kẻ có một địa vị cao trong tổ chức ấy.

Nhưng dù thế nào đi nữa, chàng cũng phải tìm cho ra U Vương Quỷ Điện để cứu Lý Hương Xưa, để trả thù dù chàng có bị chúng đánh tan xương nát thịt cũng cam lòng.

Chàng lượng sức mình. Hiện giờ ngoài môn Cửu Ma Dương Công mà chàng đã thụ giáo nơi cổ tháp sơ sai trong ba tháng, chàng đã luyện thêm hai môn thần công đặc dị nữa là Hoá Huyết Thân Công và Phản Xưa. Thần Công. Tuy với thời gian quá ngắn, nhưng công lực thâm hậu của chàng đã giúp chàng đạt được rất nhiều kết quả.

Hiện nay Bí Kiếp Kinh Thư và ngọc Ma Đầu chàng còn cất giữ trong u cốc. Nếu với công lực hiện tại, chàng cha thể địch nổi Đé Quân Quỷ Điện thì chàng hy vọng còn có thể trở về u cốc nhờ vào kinh thư tập luyện thêm nữa.

Nghĩ như vậy, chàng thấy phấn khởi vô cùng, cất bước đi rất nhanh.

Bỗng chàng lạc vào một khu rừng tùng bách xanh rì, nhà cửa san sát, chính giữa có một thành đá cao ba trượng.

Phía sau dãy nhà là tiền sảnh, có hai căn nhà đá đen sì, và khung cửa bằng sắt dày khoá kín.

Đàng trước, kè hai căn nhà khoá kín đó có một con đường ngoằn ngoèo chạy thẳng vào một ngôi nhà cao, cửa hé mở, bên trong vang tiếng cười lạnh lãnh.

Lâm Viết Hùng cảm thấy nơi đây có vẻ là một trang viên. Nhưng tại sao lại có một trang viên giữa núi rừng ? Điều đó quả là chuyện khác thường.

Với tánh tò mò, chàng lần bước đến nơi, vọt qua tường thành, len lỏi vào trước đại sảnh, đưa tay gõ vào cánh cửa, gọi lớn:

- Có trang chủ đây không?

Kẹt...Kẹt.. Cánh cửa mở ra, một lão nhân mặt đen như lọ chảo, đôi mắt chòng chọc, xuất hiện nhìn Lâm Viết Hùng hỏi:

- Thằng nhỏ! Mày hỏi ai ?

- Tôi xin đến bái Trang chủ.

- Mà tên gì ?
- Lâm Viết Hùng!
- Lâm Viết Hùng ?
- Phải!
- Người muốn gặp Trang chủ để làm gì ?
- Để nói chuyện.

Sắc mặt lão già có vẻ thay đổi. Đôi mắt của lão chăm chăm nhìn chàng không chớp.

Lão nói:

- Trang viện đang có việc. Trang chủ không tiếp khách đâu.
- Có việc gì ?
- Việc riêng.

Dứt lời, lão quay mình bỏ vào trong và cánh cửa đóng kín lại.

Lâm Viết Hùng thấy như có gì khả nghi, đoán chắc bên trong không phải chứa đựng cuộc sống bình thường, chàng bực tức đưa tay vỗ vào cửa thành thịnh.

Cánh cửa sắt cứng đờ, chàng đưa mắt nhìn lên thấy tấm bản có khắc bốn chữ:

“Hổ Đầu Sơn Trang”.

Chàng lẩm bẫm:

- Hổ Đầu sơn trang! Cứ cái tên này cũng mang ý nghĩa khác thường.

Chàng hét lớn:

- Nếu không mở cửa ta đập nát cái trang viện này.

Chàng định dùng thần công đánh tung cửa ra thì bỗng thấy cánh cửa hé mở, một lão nhân bước ra, mặt mày đanh ác, nhìn chàng bằng đôi mắt nảy lửa.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Xin lỗi! Lão tiên bối có phải là Trang chủ của trang viện này không?

- Phải, chính lão phu! Thiếu hiệp đến đây có việc gì ?

- Tôi đi tìm một cô gái.

- Một cô gái ?

- Phải! Một cô gái bị tổ chức bí mật U Vương Quỷ Điện bắt giữ.

Nét mặt Trang chủ bỗng thay đổi. Lão hỏi:

- Thiếu hiệp quý danh là gì ?

- Lâm Viết Hùng!

- Lâm Viết Hùng ?

- Phải! Tại sao Trang chủ kinh ngạc?

- Lão có nghe giang hồ nói đến tên thiếu hiệp. Xin mời thiếu hiệp vào phòng khách uống trà với lão phu rồi sẽ đàm đạo.

Lâm Viết Hùng thấy dung mạo và lời nói của Trang chủ rất khác biệt. Một đàng hung ác, một đàng hoà nhã. Thật khó tin.

Tuy vậy, chàng vẫn theo chân Trang chủ vào phòng khách.

Khi hai bên ngồi vào chiếc ghế, Trang chủ Hồ Đầu sơn trang mới nói với Lâm Viết Hùng:

- Trang viện này tuy lớn, nhưng rất ít gia đình, lão phu xin phép thiếu hiệp đi gọi gia nhân lấy trà.

Vừa nói, chân lão đã bước ra phía sau rèm.

Ngồi lại một mình, Lâm Viết Hùng nghĩ thầm:

- Lạ thật, nếu gọi gia nhân lấy trà thì lão ngồi đây gọi cũng được, cần gì phải chạy đi đâu ?

Chàng đang phân vân thì bỗng hai tiếng “tong tong” nổi lên làm phòng khách rung chuyển.

Chàng trở mắt nhìn ra cửa, chửi thầm:

- Lão ma đầu này lại có mu kè gì đây. Trông lão đâu phải dân lương thiện.

Biết sắp có cơ biến, Lâm Viết Hùng định phóng mình nhảy ra cửa nhưng cánh cửa phòng khách đã đóng ập lại.

Trong phòng tối nghịt đến giữa bàn tay không thấy. Con tức điên người, Lâm Viết Hùng nghiến hai hàm răng như muốn vỡ ra.

Tiếp đó, nơi chỗ chân chàng đứng, lắc lư mấy cái, rồi từ từ chìm xuống.

Biết là cơ quan của lão già ấy đã sắp sẵn, chàng định phóng mình lên nhưng bên trên có một tấm sắt dày ép xuống, và nơi chân chàng đứng không còn chìm xuống nữa, và đụng vào khối đất cứng.

Thế là chàng đã bị nhốt trong một tử lao ngầm dưới đất, bốn bề đen nghịt, không khí nặng nề, không có được một chút gió.

Thờ một hơi dài như để trút những căm hận quá tràn đầy trong bóng tối, chàng hỏi hận tại sao không xuất thủ giết lão già ấy ngay lúc mới gặp ?

Nhưng chàng tự biện luận:

- Mình cha biết lão là ai ? Có những hành động gì ? Thì làm sao biết lão lúc mới thấy mặt được.

Nhưng giờ đây sự việc đã xảy ra. Hồ Đầu sơn trang la nơi đã bố trí những cơ quan nguy hiểm, hắc ám, tất nhiên trang chủ là kẻ đại ác rồi. Nhưng lão là ai ? Thuộc môn phái nào? Có liên quan gì với U Vương Quỷ Điện không?

Nếu không có liên quan gì với tổ chức của U Vương Quỷ Điện thì tại sao lão lại hãm hại ta ? Nhất định lão già này là tay sai của Đế Quân Quỷ Điện, và cơ quan hắc ám này là do Đế Quân Quỷ Điện tổ chức.

Đôi mắt chàng đỏ ngầu. Chàng vận nhãn quang quan sát bốn phía nhưng toàn là màu đen, không phân định được chung quanh ra sao cả.

Thình lình hai tiếng “xè xè” nổi lên ghê rợn. Tiếp theo một luồng sáng từ nơi tấm vách rọi vào.

Chàng nhìn thẳng về phía ấy thì thấy một cái cửa vừa mở nắp ra bên ngoài ăn thông với một con đường hẹp, chẳng biết dẫn về đâu.

Thấy lạ, Lâm Viết Hùng cắn môi, hai tay vận nội lực đề phòng phản trắc.

Nhưng qua một lúc, bốn bề yên lặng không thấy xảy ra một dấu hiệu nào khác cả.

Do dự một lúc, chàng lần bước đến khung cửa vừa mở đó, lách mình chui ra ngoài, rồi cứ theo đường hẹp đó mà đi.

Tuy không hiểu con đường hẹp đó sẽ dẫn mình về đâu, nhưng Lâm Viết Hùng không cần nghĩ tới, vì dù sao thoát ra ngoài cũng còn hơn bị nhốt trong căn phòng tối này.

Chàng cứ lần mò về phía trước.

Ngoài ba trượng hiện ra một dãy tam cấp bằng đá, đưa con đường lên cao dần, lạ nhất là không thấy bóng người, cũng không nghe một tiếng động nào cả.

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm:

- Tự nhiên cửa lao mở ra không phải là không có lý do. Chẳng lẽ lão ma đầu muốn cho ta thoát nạn sao? Nhất định có mưu kế gì đây. Nhưng chàng là một con người mạo hiểm lẽ đâu lại chùng bước trước hiểm nguy.

Nghĩ như thế, chàng lần tới mãi. Vọt qua tam cấp, theo con đường ấy lần tới.

Con đường dẫn chàng đến một khung cửa sắt. Vừa đến chàng đã nghe phảng phất những mùi hôi thối xông đến.

Mùi hôi thối ấy làm cho Lâm Viết Hùng khó chịu đến nôn mửa.

Cánh cửa sắt đóng kín, chẳng biết bên trong chứa đựng những gì, nhìn vào chỉ thấy một màu đen tối.

Không thể không tò mò!! Lâm Viết Hùng bậm môi bạo dạn lần vào.

Phòng không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa lớn mà thôi.

Qua một hồi nhận xét, chàng hiểu ngay căn phòng này xây trên mặt đất, không còn ở dưới địa huyết nữa.

Chàng còn đang ngơ ngác thì bỗng rầm một tiếng, cánh cửa đóng ầm lại.

Thất kinh, Lâm Viết Hùng nhảy trái về phía trước cửa, đưa tay đập mạnh một cái thì thấy cánh cửa sắt chắc nịch dày độ một thước.

Dẫu chàng có sức mạnh đến đâu cũng không làm sao lay chuyển được.

Thật là độc ác! Trang chủ Hồ Đầu sơn trang đa dùng con đường hầm đưa chàng đến một nơi hiểm ác hơn. Phòng này còn kiên cố hơn địa huyết tử lao gấp bội phần.

Chàng thờ dài, vò đầu suy nghĩ, cố tìm cách thoát ra. Chợt có tiếng kêu lách tách.

Rồi một luồng ánh sáng từ bên ngoài rọi vào.

Thì ra, trên một vách sắt, có mở ra một cái lỗ to bằng bàn tay. Tiếp theo một tràng cười quái gở từ bên ngoài hắc vào.

Giọng cười đó chính là giọng cười của lão già Trang chủ.

Quá cảm hận, mặt đầy sát khí, đôi mắt trợn ngược lên, Lâm Viết Hùng nhìn chòng chọc vào cái lỗ đó.

Giọng nói ngạo nghễ của Trang chủ Hồ Đầu sơn trang vọng vào:

- Lâm Viết Hùng! Ngươi bị nhốt trong hồ lao rồi thì dù mi có ba đầu sáu tay cũng chẳng thoát thân nổi. Đừng có mong sống trên cõi đời này nữa đâu oặc con ơi.

Lâm Viết Hùng quát lên như sấm:

- Lão ma! Ngươi là ngươi gì của U Vương Quỷ Điện?

Trang chủ Hồ Đầu sơn trang nói:

- Ta là gì của U Vương Quỷ Điện? Ha...Ha... Dù ta là người gì của U Vương Quỷ Điện đi nữa ngươi cũng chẳng làm gì nổi ta.

- Nhưng ta muốn biết.

- Biết để làm gì ?

- Để xé xác ngươi!

- Ha... Ha... Thằng nhỏ điên cuồng! Ta sẽ cho ngươi biết, nhưng cha phải ngay bây giờ.

- Tại sao?

- Vì ta sắp cho người xem một màn kịch rất thích thú.

- Màn kịch ?

- Phải!

Tức thì cái lỗ nơi chàng đang nói chuyện bị đóng kín lại. Tiếp theo một cái lỗ khác lại được mở ra.

Lâm Viết Hùng tuy tức giận, nhưng chàng cũng không thể không tò mò.

Chàng ghé mắt nhìn vào cái lỗ mới mở thì thấy bên đó là một căn phòng cách xa chàng chừng hai trượng.

Chàng nhìn thấy một cô gái đang giao đấu với mấy con hồ dữ, con nào cũng giương nanh móng vuốt trông rất ghê rợn.

Tim chàng đập thình thịch, chàng rít lên:

- Ôi chào! Lý Hương Xưa!

Trong căn phòng rộng độ vài trượng, mà hai chiếc lồng cọp chiếm gần một nửa, chỗ trống còn lại không còn bao nhiêu. Lý Hương Xưa đang dùng thân pháp kỳ ảo Vân Quang Lót ảnh chập chùng chẳng khác một bóng ma, nhảy qua lóat lại trên mình bốn con cọp.

Bầy cọp này hình như đã được chủ nhân rèn luyện, từng giao đấu với người, nên né qua tránh lại, lúc lồng lên, lúc rạp xuống chẳng khác những tay võ thuật giang hồ.

Người và thú quần nhau trong một căn phòng chật hẹp, thật nguy hiểm thay!

Chàng nghĩ thầm:

- Lý Hương Xưa bị U Vương Quỷ Điện bắt giữ, lại bị nhốt ở đây, thì nhất định đây là một trong những cơ quan bí mật của Quỷ Điện rồi.

Nhưng tại sao chúng không giết nàng và đem nàng hành hạ như vậy ?

Sự hành hạ này không phải một bữa, mà có lẽ đã từ lâu. Người nàng xanh dờn, thân nàng trông có vẻ mệt nhọc vì hàng ngày nàng phải chiến đấu với bầy cọp dữ này.

Nhưng sở dĩ nàng cha chết, chỉ vì võ công của nàng quá cao diệu. Bầy cọp cha thắng được nàng. Nàng chỉ nguy hiểm khi nào đã quá kiệt sức không còn đối phó với chúng được nữa.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì nghe trong phòng nàng vang lên hai tiếng:

- Hùm! Hùm!

Một con cọp v on mình lên, chồm tới.

- Hoét! Hoét!

Tức thì một trong bốn con cọp bị mưa máu dầy đành đạch.

Tức thì chiếc lồng sắt được mở ra, một con cọp khác xông vào thay thế.

- Hùm! Hùm! Hùm!

Chúng liên tiếp nhảy tới tấn công Lý Hương Xưa.

Lý Hương Xưa giao đấu với bầy cọp được một lúc đã mệt nhoài, mồ hôi ướt đầm cả thân người.

Nhưng nàng không thể dừng tay được.

Thật là một cảnh hãi hùng.

Cái nguy cho nàng là trong căn phòng hẹp này nàng phải luôn luôn di động thân mình để tránh né, hình như nàng biết trước trong những móng cọp có tầm thuốc độc, nên không dám để cho móng cọp cọ vào quần áo nàng.

Lâm Viết Hùng nhìn thấy Lý Hương Xưa áo quần rách nát, thân hình xanh xao mà phải dùng hết sức lực để tự vệ trước bầy cọp dữ, lòng chàng đau nhói lên. Nhưng chàng còn biết làm sao giải cứu được nàng lúc chàng cũng đang bị nhốt trong căn phòng sắt chắc nịch.

Giữa lúc đó có tiếng “kịch” cái lỗ trống của chàng đang dòm qua phòng của Lý Hương Xưa bỗng đóng kín lại. Chàng không còn biết số phận Lý Hương Xưa ra sao nữa.

Chàng đành thở dài, khoanh tay ngồi xuống đất.

An nguy của bản thân chàng, chàng không hề để ý tới mà chỉ lo cho Lý Hương Xưa.

Nhìn qua hành động của trang chủ Hồ Đầu sơn trang, chàng đoán biết lão già này chuyên nghề nuôi hổ, và lão đã dùng loại hổ ấy để dùng vào những trò tiêu khiển ác độc.

Chàng hận không sao thoát ra được để phá hủy sơn trang, và bằm thây lão già nham hiểm đó.

Một lần nữa, máu nóng chạy khắp mình, chàng đứng dậy, tìm kiếm khắp phòng, xem có kẻ hở nào có thể phá ra được không, nhưng vách sắt lạnh lẽo, đầu đầu cũng chắc cứng, không tìm được một kẻ hở nào để thoát thân.

Trên bước giang hồ, lần đầu tiên chàng lâm vào cảnh vế tắc, dù có muốn liều lĩnh cũng không làm sao liều lĩnh được nữa.

Vách tường vẫn chắc cứng, không thể lay động và bên ngoài vẫn im lìm. Chàng không hiểu lão già đó hành hạ Lý Hương Xưa cách nào bên ngoài nữa.

Đang lúc chàng giận dữ như điên cuồng thì bỗng một cái lỗ trên nóc phòng sắt từ từ mở ra. Cái lỗ khá lớn. Ánh sáng rọi vào phòng. Lâm Viết Hùng thất kinh, lùi lại ba bước, dựa lưng vào vách thủ thế. Đôi mắt chàng đăm đăm nhìn vào cái lỗ vuông ấy.

Một quái vật, lông lá bồm xồm, xuất hiện từ bên ngoài cái lỗ vuông chui vào.

Bóng quái vật như chập chờn, cử động mỗi lúc một nhanh.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc! Trang chủ Hồ Đầu sơn trang muốn dùng thuật gì âm mưu hại chàng nữa đây!

Trong lúc bối rối, chàng liêu lĩnh vận công vào song chưởng đánh tổng vào quái vật ấy.

Bỗng quái vật buông ra tiếng nói:

- Dừng tay! Thằng nhỏ! Mày vô ý như thế sao ?

Tiếng nói tình cờ phát ra có một năng lực làm Lâm Viết Hùng kinh ngạc, thu tay lại, đứng trân nhìn.

Thì ra cái mà chàng gọi là quái vật lại là một chiếc đầu người.

Một người rón rén chui đầu vào cái lỗ ấy.

Nhìn qua cử chỉ thâm lén, Lâm Viết Hùng biết ngay người này không phải là người trong Hồ Đầu sơn trang.

Nhưng người này là ai ? Tại sao lại vào được nơi bí hiểm này ?

Vừa lọt được cái đầu, người ấy phóng mình xuống, đứng trước mặt Lâm Viết Hùng một cách nhẹ nhàng.

Lâm Viết Hùng nhìn kỹ thì đó là một anh chàng lùn tịt. Người đầu tóc bờm xồm, đôi mắt sáng rực, hàm răng trắng nõn.

Lâm Viết Hùng thấy anh chàng lùn này không thể nhịn cười.

Tuy ở trong tình trạng kinh dị nhưng chàng bình tĩnh hỏi:

- Các hạ là ai vậy ?

- Địa Vương Quyền!

- Địa Vương Quyền ?

- Phải! Người lại lùng với cái tên ta lắm sao ? Ta là vua dưới mặt đất mà!

- Các hạ từ địa lao đến đây.

Địa Vương Quyền “hừ” một tiếng:

- Thằng nhỏ khờ khạo quá! Len lỏi vào các địa huyệt là đặc quyền của ta. Nếu không ai lại gọi ta bằng Địa Vương Quyền.

- Có gì quang trọng không?

- Ô! Có quái gì đâu! Ta ở trong địa huyết buồn buồn muốn tìm người để nói chuyện chơi thể thôi.

Lâm Viết Hùng trở mắt nhìn anh chàng lùn tịt, hỏi:

- Có phải do Trang chủ sai các hạ đến đây chăng ?

Địa Vương Quyền cười hề...hề...:

- Trong đời ta cha chịu mệnh lệnh ai sai khiến.

Lâm Viết Hùng còn nghi ngại, hỏi thêm:

- Té ra các hạ với lão già Trang chủ này không có liên hệ gì sao ?

- Ô! Thằng nhỏ! Mà muốn hỏi liên hệ cái gì ? Mà muốn hỏi tao với lão ấy có bà con à ? Khong đâu! Tao với lão cha từng giáp mặt.

- Ô! Thế thì các hạ vào đây làm gì ?

- Ta thèm rợ nên vào đây uống.

- Uống rợ ?

- Ừ!

- Thế thì sao không tìm gặp lão lại vào đây làm gì ?

- Gặp lão thì hỏng việc mất! Ta đi uống rợ trộm mà.

- Uống rợ trộm ?

- Ừ! Đó là cái nghề của ta mà!

- Rợ để ở trong phòng này à ?

- Không! Nó chôn dưới đất. Đó là một thứ rợ đặc biệt, loại rợ hảo hạng của Đế Quân Quỷ Điện dùng.

- Srao ? Rợ của Đế Quân Quỷ Điện dùng à ?

- Đúng vậy! lão trang chủ này hàng năm phải nạp cho Đế Quân Quỷ Điện hai m oi vò rợ.

- Lão là gì của Đế Quân Quỷ Điện?

- Thủ hạ.
- U Vương Quỷ Điện toa. lạc nơi nào ?
- Mà hỏi làm gì ?
- Để trả thù.

Địa Vương Quyền cười hề...hề..., nói:

- Thằng con nít gan dạ. Mà đủ sức đối địch với Đệ Quân Quỷ Điện sao ?
- Cha biết chắc!

- Ta nói cho người biết, tổ chức của U Vương Quỷ Điện toa. lạc khắp nơi, có thể giữa thành thị, có thể giữa núi rừng, còn Đệ Quân Quỷ Điện xuất quỷ nhập thần, lúc là một trang chủ, lúc là một gã thầy tu, lúc một tên tráng hán, không ai hiểu nổi. Còn nơi cơ quan chính của Quỷ Điện ta cũng đang dò xét.

- Các hạ dò xét cơ quan chính của Quỷ Điện để làm gì ?

- Để uống rượu trộm! Ta được biết nơi cơ quan chính của Quỷ Điện còn có thứ rượu rất quý, rượu ấy chôn cất dưới đất trên năm mươi năm.

Lâm Viết Hùng trở mắt nhìn Địa Vương Quyền hỏi:

- Các hạ làm thế nào vào đây được ? Địa lao là con đường bí mật của sơn trang, các hạ vào đây không gặp trở ngại nào sao ?

Địa Vương Quyền nheo mắt nói:

- Ta muốn uống rượu của hắn nên bỏ một tháng công đào đường hầm dưới đất ăn thông vào kho rượu.

- Đào một đường hầm ?
- Ừ! Đó là cái nghề của ta! Sao mà cứ ngạc nhiên mãi ?
- Nghề ăn trộm?
- Không! Nghề uống trộm.

- Ừ! Thì uống trộm. Nhưng theo nhận xét của tại hạ thì các hạ cũng là một cao thủ võ lâm, công lực thâm hậu, nếu thích uống rượu thì cứ đến đây bảo lão đó đem rượu ra mà uống, nếu lão đó không đưa thì xé xác lão ra, việc gì phải chịu cực nhọc như vậy ?

Địa Vương Quyền nói:

- Mà cha nghe tiếng Hồ Đầu sơn trang sao ? Đây là một cơ quan trong tổ chức của Quỷ Điện. Bên trong rất nhiều máy móc tinh vi. Lão trang chủ hay khon ngoan xảo quyết, tuy võ công tầm thường nhưng ma lực rất nhiều, nếu rủi nhằm mu lão thì bỏ đời. Chi bằng ta cứ dùng tài riêng sẵn có mà qua mặt lão có hơn không. Vả lại giết lão đi còn ai nấu rọu cho ta uống nữa. Cứ để lão sống, đem tài sẵn xuất rọu ngon, còn ta thì ta dùng con đường hầm bí mật này uống trộm mãi có hơn không?